

JOSIP VANDOT:

Kekec na hudi poti.

Planinska pripovedka.

(Dalje.)

6.

Jalko pozno se je prebudil Kekec tisto jutro. Dregnil je klobuček z obraza in je strmel potem s široko odprtimi očmi krog sebe. Skozi veliko lino je sijalo solnce, naravnost v šupo je sijalo in na obraz zaspanega Kekca. In Kekec se je divgnil, pa je otresel bilke s sebe. Prvi trenutek se niti zavedel ni, kje je pravzaprav. A zagledal je Tinko, ki je še vedno spala in se je težko oddihovala. In tedaj se je udaril Kekec s prstom po čelu. — »Aha!« je rekel sam pri sebi, »zdaj vem, kje sem ... Pa sem že mislil iti po kozo, da jo poženem na pašo ... Ovbe, to bo gledala Keza, ko me ne bo! Pa bo sitnarila ves dan in se bo drla v hlevu ... Ti pribita stvar!« — In Kekec se je popraskal za desnim ušesom in je pričel godrnjati sam s sabo. — »Kaj naj storim?« se je vprašal. »Ali naj tičim tu v šupi kakor kos v kletki? Oj, ne, oj, ne! Kekec ni kos, pa ne bo tičal v kletki. Pa tudi zaprt ne bo kakor naša Keza v hlevu. Oj, saj res — naša Keza ... To bo gledala danes, ko me ne bo in je ne bom povpraševal, zakaj ima rogove na glavi. Pa bo imela danes časa zadosti in bo nemara iztuhtala, zakaj ji je Bog podaril rogove. Saj pravim ...«

In Kekec se je domislil koze in se je zasmejal na glas. Z roko se je udaril po kolenih in se je ozrl po speči Tinki. — »Hej, Tinka, Tinkara! Ali me slišiš? Zbudi se in vstani, ker je že čas!«

Tinka je glasno vzdihnila. Odprla je malce oči in je pogledala bratca. »Še malo naj spim ... O, Kekec, tako sem trudna!« — Še enkrat je vzdihnila Tinka, pa je zaprla oči. In čez trenutek je zopet spala.

»Hm,« je rekel Kekec in je stopil k nizkim durim, »pa jo pustim, naj spi še nekaj časa. Jerica se itak še ne vrne... Bog ve, ali so divji lovci še v koči? Tako rad bi jih videl, pa četudi samo od daleč. Jerica je rekla, da so strašni. Če je res? Tudi Bedanec je strašen, a strašnejši je še Prisaneček. Pa se ne bojim — niti Bedanca niti Prisanečka se ne bojim. Pa bi se bal divjih lovcev, ki imajo obraz samo počrtnjen kakor dimnikar na vasi? Oj, ne, oj, ne!«

Kekec se je zasmeljal vnovič in se je splazil iz šupe. Dobro se je bil naspal in spočil čez noč. Zato pa je bil dobre volje in vesel, pa še na misel mu ni prišel strah. Kaj pa šele skrbi! — Ej, saj sije zunaj beli dan; vsa širna senožet je pokrita s pisanim, dehtečim cvetjem, in murni črlikajo v veseli dan po lepi senožeti. Še celo beli snežniki se smehljajo, ker se kopeljejo v toplih solnčnih žarkih. In vse širno, modro nebo se smehlja in gleda veselo na zagorski svet. Pa bi se Kekec ne smejal? Kekec, ki mu je Bog dal veselo srce in dobro voljo? — Ej, resnično — bilo bi čudno, če bi ne bil Kekec vesel. Saj mu še na misel niso več prišli trudi in težave včerajšnjega dneva. Vse je že pozabil in je videl samo dan, ki se je razgrinjal tako lepo in veselo nad tihim, zagorskim svetom.

Kekec je obstal za trenutek pred šupo in je pogledal na kočo. A ker ni videl nikogar, je kar šel preko trate proti koči. Pozabil je, kar je bil obljubil sinoči Jerici. Pa je bil obljubil, da bo ostal lepo v šupi in bo varoval Tinko. A tega se Kekec ni več spominjal. Hotel je samo do divjih lovcev, da jih poprosi skodelice mleka in kosa kruha, zakaj Kekec je začutil, da je lačen, ker ni bil jedel včeraj prav nič poštenega. Zato je stopil naravnost do kočnih vrat in jih je hotel odpreti. A vrata so bila trdo zaprta.

»Hej, ljudje!« je zavpil Kekec in je butnil trikrat v lesene duri. A nihče se mu ni oglasil. To pa ni bilo Kekecu všeč. Na vse moči je poizkušal, da bi odprl duri. A njegov trud je bil zaman. To pa vendar ni spravilo Kekeca v slabo voljo. Šel je kroginkrog koče, da bi dobil vsaj majhno odprtino, skozi katero bi se splazil v kočo. A iskal je zaman. — »Odšli so in so zaprli kočo,« je pomislil Kekec in je odšel naravnost do studenca, ki je žuborel nedaleč tam v senci široke bukve. Kar s prgiščem je zajel hladne vode in jo je hlastno srkal. — »Ovbe!« je dejal sam pri sebi, ko se je napil. »Doma sem dobil za zajtrk skodelico gorkega mleka. A tu moram piti mrzlo vodo, pa še brez kruha. Ovbe!«

A Kekec se ni jezil in hudoval zaradi tega. Samo nasmejal se je, pa je pregnal za trenutek lakoto, ki se je oglasila, ko se je domislil gorkega mleka. Nato si je umil obraz in se je obrisal kar z rokavom. Napotil se je nazaj do šupe, da bi pogledal, kaj dela sestra. A Tinka je še vedno spala in se ni hotela predramiti, dasi jo je klical Kekec na ves glas: »Oj, Tinka! Oj, Tinkara! Ali slišiš? Čas je že, da vstaneš, ti Tinkara!«

A Tinka je samo vzdihnila in se je obrnila na drugo stran. Kekec je skomizgnil z rameni in je šel nazaj na senožet. Splazil se je po strmini in sedel visoko tam gori na parobju na zeleni mah. Tja je sijalo sonce, in

videlo se je daleč naokrog. Še celo v globoko dolinico se je videlo, in Kekec je natanko razložil tam doli beli prod in modro vodo, ki je tekla sredi proda. Spoznal je snežnike, ki so se dvigali tam v ozadju. Saj jih je gledal vsak dan iz vasi in se je čudil njihovi višini. Bili so pokriti s snegom in so bili tako, tako visoki, da so se dotikali s svojimi glavami naravnost modrega neba.

Z visokega parobja jih je zagledal zdaj Kekec, pa je tlesknil z rokami. »O, glejte!« je zaklical na glas. »Tam so snežniki, ki sem jih videl že tolikokrat. Tisti strmi, grozni skladi — to je Škrlatica. Zelen gozdič se širi pod njo; tam je lepi gaj, kjer domuje Vila Škrlatica. A tam na desno se dviguje Prisanek. Glavo ima povešeno, kakor da bi spal. A pod njim so razmetane visoke skale kroginkrog. Ej, tam stanuje divji mož Prisanek. Stokrat mi je že pravil oče o njem. Oj, ne bilo bi dobro, če bi prišel njemu v pesti, resnično bi ne bilo dobro...«

Kekec se je veselo zasmel in je počil z rokami. A pogled mu je obvisel na ozki dolinici globoko tam spodaj. Videl je potok, in zdelo se mu je, da sliši razločno šumenje vode. — »Hej, to je Pišenca!« je zaklical kar hipoma na ves glas in je poskočil na noge. »Saj vidim pot, ki se vije onkraj proda... To je naša pot, ki drži naravnost v vas... O, pa smo bili neumni včeraj, joj, tako neumni! Zakaj nismo stopili sem gor? Pa bi bili videli, kam naj gremo, da pridemo domov. Joj, kako smo bili neumni!«

Kekec je bil od samega veselja ves iz sebe. Zdrvil je po strmini, naravnost v šupo je tekel. — »Tinka, oj, Tinkara!« je zavpil nad deklico, ki se je prebudila vsa prestrašena. »Dobil sem pot, dobil sem jo! Pa nama ni treba čakati Jerice. Lepo greva navzdol in opoldne bova že doma pri kosilu... Le meni verjemi, Tinka! Kar hitro vstani, pa pojdi z mano, da ti pokažem pot.«

Tinka se je dvignila trudoma in je stopila na noge. Zatarnala je bridko, ker jo je zaskrbelo nekaj v gležnjih. Sedla je nazaj na listje in se je nakremžila. »Boli, Kekec, tu v gležnjih me boli,« je rekla in je vzdihnila vnovič.

»Kaj tisto!« ji je odvrnil Kekec. »Bo že prešlo, ko prestopiš dvakrat ali trikrat. Boš videla, da bo res tako. Hoj, lepo stečeva po gori navzdol in prideva ravno h kosilu domov. Le meni verjemi in se nikar ne kremži! Veš, to ni lepo. Kremžijo se samo otroci, ki so še v zibelki. A ti si že velika, joj, tako velika!«

Tinka se je bridko nasmehnila. A vendar je pustila, da ji je bratec obul čreveljčke. Nato se je dvignila in se je počasi skobacala iz listja. Pač jo je še zbolelo tupatam v gležnjih, a ne več tako hudo. Počasi je šla za Kekecem po strmini. Čimbolj je hodila, tem manjša je bila bolečina v nogah. In ko je prišla Tinka na visoko parobje, je že niso več noge bolele. Kekec ji je kazal dolinico in snežnike. Pa tudi pot ji je pokazal, ki se je vila onkraj belega proda. — »Jej,« je rekla Tinka in se je razveselila. »Poznam to pot — z očetom sva šla tam pretekli mesec. Oj, na tistih skalah tam je igral oče mežikeljne. Hhm, velik šopek jih je natrgal... Jej, poglej, Kekec...«

»Tinka, ali se upaš z mano doli na tisto pot?« jo je vprašal Kekec, ki je bil ves vesel, da sestrice ne tarna več. »Ali se upaš, Tinka? Glej, skozi to goščavo morava. Mogoče bova hodila samo eno uro. Spotoma srečava tudi Jerico, ki je odšla z divjimi lovci tja dol. Pa pridemo na lep način domov. Samo, če se upaš, ti Tinka?«

»Mhm,« je odvrnila Tinka, ki je še vedno strmela tja v dolinico. »Zakaj bi se ne upala? O, Kekec, kako rada bi že bila doma pri mami! Veš, mami bi mi dala skodelico mleka, ker sem lačna. A tukaj nimam niti kosčka kruha. Pa sem lačna, resnično sem lačna«. — In Tinki se je nakremžil obrazek. Rolke je prislonila k licu, pa je pričela zdihovati.

»Ne tarnaj mi spet, Tinkara!« ji je rekel Kekec in se je skoro razjezil. »Tudi jaz nisem še ničesar jedel. Samo vodo sem pil. Pa ne javkam prav nič. Saj vem, da bom opoldne že doma pri kosilu in se bom najedel kar za dva dni. Čemu bi potem javkal, te vprašam, ti Tinkara? — Potrpi malo, ker boš še danes sita«. — Kekec se je nasmejal kar nenadoma. Z roko se je udaril po čelu in je zaklical: »O, kako sem pameten! Saj imava jesti zadosti. Pa da sem mogel pozabiti! Kaj ni pustila Jerica v šupi kruha in svinjine? Oj, resnično — sinoči je prihranila za naju, ker je vedela, da bova danes lačna. Pa da sem pozabil!«

Kekec se je zaprašil po strmini. Čez nekaj trenutkov se je vrnil s kruhom in svinjino. V klobučku pa je prinesel vode, da se Tinka napije. Tinka je pričela jesti in se je smehljala vsa zadovoljna. Kekec jo je gledal in se je tudi smehljajal. Dasi je bil sam lačen, je vendar privoščil sestrici vse. Pa Tinka ni hotela pojesti vsega. Polovico je dala Kekecu, ker se je domislila, da mora biti tudi on lačen. A Kekec se je branil in ni hotel. A ker sestrice ni odnehala, je že hotel vtakniti kos kruha v usta. A premagal se je, ker se je spomnil, da bo pot še dolga in bo Tinka še večkrat lačna. Zato je spravil svinjino in kruh lepo v žep, da bi ga ne nadlegovala še enkrat izkušnja. — »Ali greva, Tinka?« je rekel sestrici, ki je hlastno pila vodo iz njegovega klobučka. »Veš, čimprej greva, temprej sva doma. Ali greva?«

»Počakajva še malo — znabiti pride Jerica,« je odgovorila Tinka in se je zleknila vsa zadovoljna po trati. »Oj, Kekec! Pa mi še nisi pravil ničesar o divjih lovcih. Dejal si, da je šla Jerica z njimi, da ji pokažejo pravo pot. Pa si jih videl ti? O, povej mi, ali so bili strašni?«

»Kaj jaz vem!« je dejal Kekec. »Nisem jih videl. Veš, v šupi sem moral sedeti in stražiti tebe, da te ne vzamejo divji lovci. Hej, čepel sem tam in čakal, da pridejo. Kar za vrat bi jim bil skočil kakor mačka. Pa bi se bili ustrašili in bi bili zbežali.«

»Joj, Kekec!« se je začudila mala Tinka in je tlesknila z rokami. »Pogumen si, Kekec, resnično si pogumen. Ti bi se ne ustrašil niti divjega moža Prisanka. Kaj, Kekec?«

»Čemu bi se ga bal?« je odvrnil Kekec malomarno. »Saj mu nisem storil še ničesar hudega. In divji mož me niti ne pozna. Kaj naj mi hoče potem?« — In Kekec je pravil nato o Jerici in divjih lovcih. Vse je povedal,

kar je vedel, in Tinka se je čudila. Gledala je v dolinico in je poslušala bratca. Ko je Kekec umolknil, se je dvignil in jo je opomnil vnovič: »Ali naj greva? Čas je že, če hočeva priti domov h kosilu. Sonce je že visoko, in Jerice še ni od nikoder«.

»Počakajva še malo!« je odvrnila Tinka, ki se ji kar ni ljubilo vstati. »Jerica je rekla, da pride nazaj. Zato pa pride gotovo... Povej mi, Kekec, ali je resnično tam zdolaj gaj Vile Škrlatice? Ti boš vedel zagotovo, ker ti veš vse. Pa mi povej, da bom vedela«.

Kekcu ni kazalo nič drugega, kakor da je sedel nazaj na trato. Z roko je pokazal na bele snežnike, ki so se dvigali tam v ozadju. — »Ali vidiš tiste visoke stene nad snegom?« je govoril. »Veš, tisto je gora Škrlatica. Z glavo se dotika samega neba. Še nihče ni splezal tja gor, ker gora je strma in visoka, da nobena ne tako na svetu. Globoko pod snegom, v lepi dolinici vidiš lepo zelenje. To je gaj Vile Škrlatice. V zlatem gradu stanuje tam in prepeva noč in dan. O, lepo je tam, Tinka, tako lepo kakor nikjer na svetu!«

»Seveda mora biti lepo,« je menila Tinka. »A Vila mora biti krasna in oblečena v zlato obleko. Kaj, Kekec? — A vendar bi se jaz bala Vile, o, tako bala! Pa četudi je lepa, pa četudi je vsa zlata. Kar skrila bi se pred njo in bi zbežala«.

»Ti si prismodica, Tinkara,« jo je zavrnil Kekec. »Kaj pa ti hoče Vila Škrlatica, ha? Zakaj se je bojiš? — O, ne rečem nič, če bi se bala divjega moža Prisanka, zakaj mož je res strašen. Velik je kakor gora in ima brike dva vatla dolge. Njega se boj, Tinkara! A pred Vilo Škrlatico ti ni treba imeti strahu«.

Tinka se je stresla po vsem životu. Stisnila se je k bratcu, pa ga je prosila: »O, ne govori o divjem možu! Saj me je strah, joj, tako strah! Ljubi Kekec, lepo te prosim, molči! Pojdiva rajša Jerici naproti. Tako rada bi že bila pri mamici doma! Kar pojdiva, Kekec...«

Kekec si je poveznil mokri klobuček na glavo. Še enkrat je pregledal natanko pobočje gore in dolinico tam doli. — »Naravnost skozi to goščavo morava,« je rekel in je prijel sestro za roko. Šla sta nazaj preko senožeti in sta zavila v grmovje, ki ni bilo posebno gosto. Tla so bila mahovita, da se je hodilo prijetno in složno. Čudno — Tinke niso bolele zdaj noge nič več. Lepo je stopala z bratcem skozi goščavo in je bila vsa vesela. Saj je vedela, da bo kmalu doma pri mamici. Dobila bo skodelico sladkega mleka, po katerem se ji je tako tožilo. Prijetno bo sedla za mizo in se bo smehljala, o, samo smehljala, ker je zopet doma. Pa bo pozabljeno vse, kar je morala prebiti v teh dveh dneh... Tako je mislila mala Tinka in je bila vsa vesela. Čebljala je in govorila venomer. Kekec pa jo je poslušal in se je smejal sam pri sebi. Zadovoljen je bil, da Tinka ne tarna, in zato je bil prepričan, da srečata kmalu Jerico in da kmalu pridejo do dolinice in varne poti.

Tuintam sta se ustavila in sta zaklicala v prostrani gozd: »Hoj, Jerica, hoj!« — A nihče ni odgovoril. Niti odmeva ni bilo od nikoder. A to ju ni vznemirjalo. Saj sta bila prepričana, da srečata zdajpa zdaj Jerico. In šla sta naprej med nizkim grmovjem, pod visokimi smrekami. Hodila sta že več kot eno uro, ko sta dospela do globokega jarka, ki jima je presekalo složno pot. Obstala sta vrhu njega in sta se spogledala.

»Ojoj!« je rekla Tinka. »Kako pa prideva na ono stran? Pogledaj, Kekec, kako je jarek globok in strm! Pa tudi voda teče po njem... Kako prebreda vodo?«

Kekec je zamahnil z roko, pa je odgovoril: »Kaj ita jarek! Če bi imel dolgo palico, bi ga kar preskočil. Veš, lepo se podrsava navzdol do vode. Preko vode pa te ponesem štupa-ramo... Ta jarek — to ni nič, ti rečem, Tinkara«.

Lepo sta se podrsala navzdol. Seveda — Kekec je držal Tinko za obaleko, da se ji ni spodrsnilo. Tam doli pa se ga je prijel Tinka okrog vrata. Kekec jo je dvignil in jo je nesel preko vode. Na oni strani pa sta splezala nakvišku med skalami, ki jih je bil poln globoki jarek. Ustavila sta se na vrhu in sta se oddahnila. Tinka se je ozrla v jarek pod sabo in je tlesknila z rokami. »Pa sva le prišla preko njega!« se je zasmejala. »Nisem mislila, da pojde tako lahko«.

»No, vidiš?« se je namuznil Kekec. »Ali ti nisem rekel? Dokler si z mano, se ti ni treba bati ničesar. Kar hipoma bova v dolini na ravni poti«.

»Pa da Jerice ni od nikoder?« je zaskrbelo Tinko. »Že bi jo bila morala srečati... Kaj praviš, Kekec?«

»Hm,« je odvrnil Kekec, pa se je potuhnil, ker je tudi njega samega pričelo skrbeti. »Srečava jo, resnično jo srečava. Samo naprej morava«.

In šla sta dalje. Toda — joj! Na tej strani jarka niso bila tla več pokrita z mehkim mahom. Bilo ni več visokih smrek, ampak kroginkrog so se raztezale košate in široke bukve. Tla so bila polzka; zakaj pokrita so bila s suhim, opolzlim listjem. Pod listjem pa je štrlelo skrito skalovje. Pri vsakem drugem koraku se jima je spodrsnilo, da sta se morala oprijemati vej. Utrudile so se jima noge, in Tinka je jela kmalu pešati. Zatarnala je že tupatam, in v nogah jo je pričelo zopet zbadati.

»O, zakaj nisva počakala Jerice na senožeti!« je zajokala. »Lepo bi bila naju Jerica povedla po poti, ki so ji jo pokazali divji lovci... Pa si me zmotil ti, o, Kekec! Sem v to goščavo si me zavedel...«

A Kekec ni izgubil dobre volje. Nasmejal se je sestrici na glas in ji je odgovoril: »Čemu tarnaš že zopet, ti Tinkara? Mari bo zato pot lepša? — O, kar potrpi malo! Kmalu sva v dolini, kmalu... Le lepo stopi naprej in pazi, da ne zdrsrneš po listju«.

»Aha?« se mu je začudila Tinka in je dvomila. Stopila je naprej in je izpustila vejo, ki se je zanjo držala. A tedaj je padla vznak. Kar hipoma je zdrčala po listju navzdol. — »Kekec, joj, Kekec!« je zavpila na glas. Kekec je hotel priskočiti, a bilo je prepozno. Tinka je že izginila onkraj

skalovja, in bilo ni slišati niti njenega glasu. Kekcu so se lasje kar naježili samega strahu. Priljel se je za glavo in je strmel tja dol, kamor je izginila sестrica. — »Tinka, oj, Tinka!« je zavpil. »Ali si še živa, Tinka? Daj, odgovori, Tinka!«

A Tinka ni odgovorila. Samo tiho ječanje se je slišalo sem gor iz grmovja. Kekcu so se ježili lasje vedno bolj, pa tudi kolena so se mu pričela tresti. Joj, kaj se je zgodilo Tinki? — O, gotovo se je pobila, ko se je drsala tako naglo med ostrim skalovjem. Nemara ji je še celo slabo postalo, in ne bo mogla več naprej? In kaj potem, oh, kaj potem? — Kekec je zastokal v svojih skrbih in se je spustil kakor veter po strmini. Tam dol pod visoko, debelo bukvičo je našel Tinko. Ležala je tik debela in je bridko ječala.

»Kaj se je zgodilo? Oj, kaj ti je, Tinka?« je vprašal kar v eni sapi in je pokleknil k sestrici. »Ali si se kaj pobila, Tinka? Ali te kaj boli? Daj, povej mi, Tinka!«

Tinka je odprla oči in je zastokala bolešno. Stisnila je ustna, in ves obrazek se ji je nakremžil. Z roko je pokazala na desno nogo in je zašepetala: »Noga, oj, Kekec... Boli me, skeli me — nad gležnjem me boli... Oj, Kekec, pomagaj...«

Kekec se je sklonil k njeni nogi. Pa je videl, da je noga okrog gležnja in nad gležnjem vsa rdeča in otečena. Potipal jo je; a Tinka je zakričala tedaj na ves glas zaradi bolečine. — »Hm,« je pomislil Kekec, »boli jo, resnično jo boli. Vem, da si je izvinila nogo. Rdeča je noga in otečena, kakor je bila meni, ko sem si jo izvinil lani za Gmajnico. Pa je bolelo in skelilo... In Tinka si je izvinila zdaj nogo. Pa ne bo mogla dalje, kakor tudi jaz nisem mogel lani iz Gmajnice... Pa kaj naj storim zdaj, ovbe, kaj naj storim?«

V težkih skrbih je povesil glavo. Že mu je šlo kar na jok in že je hotel zatarnati na glas. A hipoma se je premagal in se je zjezil sam na sebe. Z nogo je udaril ob zemljo in je stisnil zobe. — »Naka,« je rekel sam pri sebi. »Čemu bi tarnal in javkal? Saj še za Gmajnico nisem javkal, ko se mi je izvinila preklicana noga... Naka!« je rekel še enkrat in je nadaljeval na glas. »Ne boj se, Tinka, in nikar ne zdihtuj! Saj ni nič hudega. Samo malo si se oprasnila. Še malo časa te bo bolelo, potem bo pa kar prenehalo. Veš, lepo ti sezujem čreveljčke, da te ne bo preveč stiskalo v gležnjih. Samo potrpi, samo potrpi! Glej, glej, Tinka...«

Naglo je razvezal jermene in je potegnil črevelj z noge. Tinka se je kar stresla, ker jo je zbolelo na vso moč. Zavpila je — a Kekec je že držal čreveljček v rokah. »Ali ga vidiš, Tinka?« je govoril in se je smejal obenem. »Tako hitro sem te sezul kakor še nikoli... Kar počakaj še malo. Grem tiskat vode, da ti umijem nogo. Boš videla, da ti potem kar odleže. Boš videla, Tinka...«

A Tinka ni odgovorila ničesar. Z rokami se je prijala za bolno nogo in je zaprla oči. Kekec pa se je splazil v grmovje, da bi poiskal vodo. In

KEKEC GRE PAST DIVJE KOZE

ni iskal dolgo in je našel kmalu skrit vrelec. In ni se pomišljal. Kar srajco je pretrgal in je odtrgal od nje velik kos. Namočil je platno v mrzli vodi in je napolnil klobuček z bistro tekočino. Nato se je vrnil k sestrici. Previdno je ovil mokro platno krog Tinkine noge in je govoril: »Kaj ne, da je dobro, Tinka? O, čez nekaj časa boš že lahko skakala kakor janček na paši. Le meni verjemi, Tinka, pa se ne boj ničesar!«

Resnično — Tinki je odleglo, da ni več stokala. Dvignila se je celo in je sedla, ko je pila iz klobučka mrzlo vodo. Kekec je sedel kraj nje in jo je božal po licih. — »Ali si lačna? Ali bi rada kosček kruha?« jo je vprašal in je izvlekel iz žepa kruha in ostanek svinjine. »Na, vzemi, Tinka, pa jej, da ne boš lačna. Vem, da ti je hudo. A potrpi malo, Tinka, potrpi malo, ker bo kmalu bolje!«

Tinka je jedla in pila. A Kekec je vstal in je prislonil dlani k ustom. »Jerica, ho ho, Jerica!« je zavpil na vse strani. Ker mu ni nihče odgovoril, je sedel nazaj k Tinki, pa je rekel: »Jerice ni nikjer ... Že davno bi jo bila morala srečati. Nemara je ne izpuste divji lovci. O, skero gotovo jo vodijo naravnost preko gorá k teti Nežari. Zato pa se ne more vrniti k nama. Na tak način jo lahko čakava še leto dni. O, resnično!«

»Zato pa pojdiva kar domov,« je menila Tinka. »Tako rada bi že bila doma. Veš, mamica čaka s kosilom in ne bo ji všeč, če ne prideva. Huda bo, joj, tako huda! — Pojdiva domov, Kekec! Lepo te prosim — pojdiva domov!«

»Hm«, je dejal Kekec in je pogledal od strani sestrico. A Tinka se je uprla z rokami ob zemljo in se je hotela postaviti na noge. A zakričala je tako glasno, da je Kekec kar izpreletelo. — »Joj, kako me zopet boli!« je tarnala Tinka. »O, moja noga! O, moja noga!«

»Hm«, je dejal Kekec še enkrat, pa je nadaljeval. »Ne kriči tako, Tinkara! Čimbolj boš vpila, tembolj te bo bolela noga ... Saj greva domov, resnično greva domov. Nesel te bom skozi goščavo, če še ne moreš hoditi. A preden prideva v dolino, bo tvoja noga že zdrava ...«

In Kekec se ni dolgo pomišljal. Rahlo je prijel sestrico in jo je dvignil na svoje močne roke. Tinka se ga je oklenila okrog vrata, in tako jo je nesel Kekec po strmini navzdol. Seveda je šlo počasi, ker je moral Kekec paziti, da se ne spodrsne na polzkem listju. Previdno je stopal in še mari mu ni bilo, da mu je pričel znoj curkoma teči z obraza. Težka je bila Tinka; a Kekecu se vendar niso utrudile roke. Ustna je stiskal, da bi se preveč ne zasopel. A sam pri sebi je ponavljal vedno in vedno: »Prinesem jo domov ... Resnično jo prinesem, da ji pozdravi padar Tonček nogo. Pa če je do kosila ne prinesem, do večerje pa prav gotovo ... Uboga Tinkara! Boli jo in skeli, kakor je mene skelelo lani za Gmajnico ...«

Tinka se ni ganila. Le potihoma je ječala in je stiskala glavo h Kekečevim prsim. Kekec pa je stopal enakomerno navzdol med skalami, in vedno huje mu je lil znoj z obraza. — »Ne bom se upehal, naka, pa še zagnalaš se ne bom upehal,« je govoril uporno. »Kakor hitro pridem iz tega

gozda, se odpočijem. Potem pa jo nesem naprej — naravnost do vasi jo ponesem. A upehal se ne bom, pa čeprav naj nesem Tinko v samo deveto vas!« — In stopal je še previdnejše naprej. Skale so prihajale bolj redke, in listje ni bilo več tako gosto. Drevje se je razmikalo, in sonce je že kukalo skozi veje. Kekec se je spustil skoro v tek, zakaj zaslutil je, da je konec gozda in hude poti.

In resnično — čez nekaj trenutkov je že stal na robu širnega pašnika, ki se je raztezal složno tja dol do samega belega proda. Srebrno se je svetil gorski potok in je šumel lepo pesem.

Kekec je položil Tinko na mehka tla. Klobuček je snel z glave in ga je zavrtel trikrat po zraku. Zavriskal je na ves glas in je skakal po travi v svoji veliki radosti . . .

7.

Kekec je mislil, da je konec bridkosti in hudega pota. Zato pa je bil tako vesel. Toda ko ga je minilo prvo veselje, je pričel natanko gledati po okolici. Tja do belega proda ni bilo daleč, o, samo desetkrat mu je bilo treba preskočiti, pa bi bil tam. A Kekec je videl tik pred sabo bele gore. Ogromno skalovje se je divgalo tik za pašnikom visoko, visoko, da ni mogel videti nikjer belih vrhov. In skalovje je bilo strmo in gladko. Le tupatam je zevala široka, črna razpoka, in le tupatam se je pokazala majhna, ozka planotica, ki pa je bila vsa pokrita z belim snegom. Ob znožju teh silnih sten so še rasli nizki, pokvečeni borovci, in zeleno rušje se je razprostiralo daleč naokrog. A med rušjem so se kazale nizke skale. Vse so bile pokrite z rdečim ravšjem, čigar prijetni, blagodejni vonj se je širil po vsem gorskem kraju. Vetrec je pihal sem od zmrzlih snežišč in je raznašal vonj rušja daleč naokrog — po vsem širnem pašniku, kjer so šumele divje čebele med pisanim cvetjem, ki je pokrivalo ves pašnik.

Vse to je videl Kekec. V prvem trenutku so se mu oči kar zasvetile, ko je videl toliko krasote. Z rokavom si je brisal znojni obraz in je še vedno videl toliko krasote. Toda iz zadivljenosti ga je prebudila Tinka. Tinka je vzdihnila na glas in je rekla jokavo: »O, povej mi, Kekec, kam sva prišla pravzaprav? Ali imava še daleč do doma?«

Kekec jo je pogledal in se je zavedel. — »Hm«, je odgovoril in se je ozrl na vse strani. »Tam je prod, in Pišenca teče tam doli. Pa tudi ravna pot bo tam za prodom. Seveda — preveč na desno sva zašla. Pa to ne de nič. Bova stopila desetkrat več... Glej, Tinka, ta gora je Prisanelek. Ravno pod njo sva. In od tu ni več daleč do vasi. Samo uro hodá še. Tinka, samo uro hodá...«

Tinka je bridko vzdihnila in je zakrila obrazek z roko. — »A mene boli noga vedno bolj,« je rekla in je zajokala. »Pa si rekel v gozdu, da mi odleže. Pa si se mi malagal, Kekec...«

»Saj sem ti rekel, da potrpi, Tinkara«, ji je odgovoril bratec. »Glej, zdaj grem po vode, da ti zopet obvežem nogo. Pa ne boš čutila več bolečine. Mogoče boš še popolnoma ozdravela, Tinkara, in se boš smejala.«

Kekec se je zasmel prisiljeno in se je splazil v goščavo. Vrnil se je s polnim klobučkom vode. Namočil je platno in je zopet obvezal Tinkino. Pa je Tinki odleglo, da se je bratcu nasmejala. — »Ali vidiš?« ji je govoril Kekec. »Kaj ti nisem rekel, da ti odleže? — Gledaj, natrgal sem ti v grmovju poln žep debelih močnic. In kosček kruha sem še prihranil zate, da ne boš lačna, Tinkara. O, le jej, le jej! Saj jaz nisem prav nič lačen. Toliko močnic sem pojedel ravnokar tam v grmovju! Veš, toliko, da ne bi šle niti v tvojo košarico, ki je na njej naslikan rdeč petelinček.«

Kekec se je zasmel in se je lagal. Oj, Kekec je bil lačen, joj, tako lačen! Pa ni maral pokazati tega Tinki. Da bi mu ne bilo treba misliti na svojo lakoto, je govoril, govoril kar naprej. — »Domislil sem se, Tinka, onih škratcev, ki bivajo po gozdih. Vsega imajo zadosti. Pa radi pomagajo otrokom. Samo poklicati jih je treba znati. Pa tudi voziček imajo. Kar srne uprežejo vanj in se vozijo po gozdu. Kaj, če bi jih poklical? Pa bi te peljali lepo domov. O, to bi bilo krasno! Kaj, Tinkara, če bi jih poklical?«

»O, le!« je dejala Tinka tiho. »Saj se ne bojim škratcev nič več. Samo včeraj sem se jih bala, ko si jih klical, pa jih ni bilo. A danes se jih ne bojim več... Le pokliči jih, da me popeljejo domov. Veš, da se ne boš trudil ti toliko z mano.«

Kekec je vzel iz žepa piščalko. Zapiskal je tako lepo in milo, da je pozabila Tinka na svojo bolečino in ga je poslušala vsa zamaknjena. Ko je Kekec odpiskal, se je obrnil proti gozdu, pa je pričel peti s svojim močnim glasom:

»Pridi, pridi, škratec,
škratec, ljubi bratec!
Zlat voziček ti imaš,
pa voziti dobro znaš —
pridi, pridi — pelji nas
daleč, daleč v zlato vas...«

Kekec je odpel in je poslušal pozorno, če bi se nemara kaj zganilo sredi gozda. Zazdelo se mu je, da čuje od nekje daleč glas, ki kliče njega in Tinko. Pa se je razveselil, da prihajajo škratci z zlatim vozičkom. Zašumelo je nekaj glasnega v goščavi in čez nekaj trenutkov so se prikazale tri srne kraj pašnika. Obstale so tam gori in so gledale s svojimi lepimi, mirnimi očmi na bratca in sestro.

»Ovbe!« je zavpila Tinka in je zakrila obraz z rokami. Mislila je že, da so prišli škratci z zlatim vozičkom. Prestrašila se je, pa se je pričela tresti po vsem životu. — »Ne boj se, Tinka!« jo je tolažil Kekec. »Saj ni nič hudega. Samo tri srne so prišle iz gozda. Gledajo naju in se naju boji . . . O, glej — že so se obrnile in so izginile nazaj v gozd...«

Tinka se je stresla še enkrat in je pogledala skozi prste. A srn ni bilo nikjer več. In zopet je bilo tiho vse naokrog. Le čebele so šumele po širnem pašniku, in divji gorski potok je pel tam doli sredi belega proda.

Samo enkrat se je zazdelo Tinki, da čuje zamolkel krik, ki se je oglasil nekje med gorsko samoto. — »Ali slišiš, Kekec?« je vprašala vsa plašna. »Nekdo je zavpil ... Nemara je zavpila Jerica?«

Kekec je zamahnil z roko. Tudi on je slišal tisti krik, pa tudi on se je prestrašil. A Kekec ni mislil na Jerico. Saj je bil prepričan, da je Jerica že daleč onstran gorá. Kekec je mislil na vse kaj drugega, ko je slišal tisti krik. Ozrl se je po visokem, gladkem skalovju in se je domislil očetovih povesti iz prejšnje zime. Sedel je oče za pečjo, pa je pravil o divjem možu Prisanku, ki domuje pod goro Prisankom. Strašne reči je pravil oče, da so se Kekcu tupatam lasje kar naježili. Seveda, Kekec se je smejal doma za pečjo in se je muzal. Pa se ni bal divjega moža, a vendar ga je izpreletelo tupatam nekaj mrzlega. Hej, če bi stopil divji mož v izbo in bi sedel kraj tebe za peč, kaj bi rekel ti, Kekec? Ha, kaj bi rekel? Ali bi se še muzal in smejal? Ha, Kekec? — A Kekec se je vendarle smejal. Saj je vedel, da divjega moža ne bo, dokler sedi oče pri Kekcu za pečjo. Zato se je smejal Kekec, samo zato, ker je vedel, da je na varnem. Divjemu možu se je smejal in kurji polti, ki ga je oblila tupatam, ko je poslušal očetove povesti.

A danes je vse kaj drugega. Danes vidi Kekec tik pred sabo goro Prisanek. Če iztegne roko, pa že lahko zagrabi bele skale. In pod to goro je nekje domovanje divjega moža Prisanka. Mogoče za onim rušjem, mogoče za onim razmetanim skalovjem ... In Kekec je slišal tisti čudni krik, ki se je razlegnil preko mirnega gorskega sveta. Pa je vedel, pa je bil trdno prepričan, da je zavpil ravno kar divji mož Prisanek. Stopil je bil na skale in je zagledal Kekca in Tinko. Zasmejal se je na ves glas in je zaklical, češ, počakaj, Kekec! Pa tudi ti, Tinkara, počakaj! Še danes vaju pojem ...

Kekec se je zganil in se je ozrl na vse strani. Še celo na strane gore se je ozrl, pa ni videl ničesar. Solnce se je pogreznilo za škrbaste skale, in dolga, temna senca je legla preko vsega pašnika ... »Ovbe!« se je prestrašil Kekec, in obraz mu je kar zbledel. »Ali je že tako pozno? Kaj bo že spet noč? Ovbe, pa če pride resnično divji mož Prisanek? Pa kaj naj storim? Ali se bom tudi smejal, kakor sem se pozimi za pečjo?«

Tinka je videla, da je bratec v skrbeh. Zato pa je dvignila ročice in je zatarnala: »Kaj ti je, o, Kekec? Ali te je strah kakor mene? — O, tako rada bi tekla do samega doma! Pa ne morem, ker me noga boli ... Poizkusi, Kekec, pa me nesi še malo! Samo do proda me nesi, ker me je tu strah, o, tako strah!«

Kekec se je zavedel, pa je premagal svojo bojazen. — »Pa česa se zopet bojiš, Tinkara?« je vzrožil, ker ga je bilo sram samega sebe in je bil jezen na samega sebe. »Tam gori v skalovju je zavpil samo jastreb. Pa se že bojiš, Tinkara ... Saj te bom nesel, pa četudi do samega doma. Kaj misliš, da sem tak slabič? Kaj misliš, da me je strah vsakega murna, če sede pred luknjico in zaškrta: čigav si ti, čigav si ti? — Ha,

Tinkara? Ne bojim se niti divjega moža Prisanka, pa najsi še tako rogovili po gorah. O, resnično!»

Kekec je tlesknil z rokami in je udaril z nogo ob tla. Pa je dvignil sestrice in jo je nesel na rokah po pašniku navzdol. Začutil je za nekaj trenutkov toliko moči v sebi, da bi se pograbil z vsem svetom. Sramoval se je samega sebe, da so je prestrašili tistega krika in divjega moža, ki domuje nekje doli med skalovjem. Stopal je naglo in trdno navzdol. A komaj je stopil sto korakov, pa so se mu pričele roke tresti. Zaman je stiskal zobe in ustna — sapa mu je pričela pojemati, in pred očmi so mu pričele plesati neke čudne, rdeče lučce. — »Saj ni čudno,« je zasopel Kekec na vso moč, a se vendar ni ustavil. »Že od včeraj zjutraj nisem jedel prav ničesar poštenega. O, ni čudno... Pa omagal ne bom, maka, še zanalašč ne bom opešal! Samo, da bi ne prišla noč prezgodaj — ta preklicana, prebita noč!«

Senca preko pašnika se je vedno bolj temnila. Dvigala se je po gorah, ki so stale onkraj dolinice, vedno višje, vedno višje. Dospela je do snežnih skal in je obstala tam. Skale pa so se zasvetile, najprvo v modrikasti svetlobi, a potem v rdečem ognju, ki je šinil hipoma preko vseh skalnatih vrhov... »O, joj!« je zavpil Kekec nehote na glas. »Pa je resnično že prišla noč, ta preklicana, prebita noč!«

Napel je zadnje moči in je stekel preko mehkih trat. — »Kaj je? O, Kekec! Kaj je?« je izpraševala Tinka in je pričela jokati na ves glas. A Kekec ji ni odgovoril. Tekel je, da mu je lil znoj curkoma z obraza. Sopal je težko, trdoma. A nič več ni mogel stiskati ust, zakaj vsa sapa mu je bila pošla. Tekel je dalje in se je skoro zapletel v goste gumiče rušja, ki je cvetelo tam doli kraj pašnika. Kekec je postal za trenutek in je pogledal predse. Pa je zagledal beli prod in vodo, ki je šumela med gladkim kamenjem.

»Do proda sva prišla,« je rekel razveseljen. »Ali vidiš Pišenco, Tinka? Kako šumi...«

Tinka se je ozrla porodu; s svojimi solznimi očmi pa ni videla nič drugega nego mrak, ki je legel kroginkrog po zemlji. »Kekec, ali ne vidiš, da se dela že noč? O, Kekec?«

Kekca je obšla taka slabost, da ni mogel več držati sestrice. Položil jo je med rušje in je pričel naglo sopsti. Gledal je na žareče snežnike in na gozdove, ki so že počivali v večernem mraku, pa je spoznal, da ne more več naprej. Zaradi slabosti se je tresel po vsem životu, in noge so se mu kar šibile. — »Da bi imel samo kosček kruha, pa bi zdržal do samega doma... Pa ne morem, ne morem...«

In zjokal se je skoro, ker je spoznal svojo slabost. A vendar ga ni še zapustil pogum. Gledal je kroginkrog, kam bi se obrnil, da bi prenočil. Dobro je vedel, da mora stati nekje pastirska kočica, četudi popolnoma zapuščena; zakaj kjer je pašnik, tam je blizu tudi kočica, kjer prenočujejo pastirji. To je Kekec dobro vedel. Ker je znal, da mocoj ne more nikamor

več, je pričel iskati varnega prenočišča. Pa ni se oziral dolgo okrog sebe. Izza grmovja tam nad prodorn se je svetilo nekaj belega. V prvem trenutku je mislil Kekec, da je to ogromna skala, ki leži kraj proda. Toda ko je pogledal natančno tja, je videl, da je to obširna koča, sezidana iz samega belega kamena.

»Jej, tam bova lepo prenočevala,« se je razveselil Kekec. »Čemu je treba prezgodaj tarnati? Saj pravim... Samo, da bi dobila tam kosček kruha in požirek mleka.« — Pa je bil Kekec zopet dobre volje. Dvignil je stokajočo sestrico, ki že ni mogla govoriti in izpraševati, pa jo je ponesel z zadnjimi močmi do kamenite koče. Odprl je vrata in je stopil v temno izbo. Izprva ni videl ničesar razen žerjavice, ki je tlela tam daleč v kotu. Položil je sestrico kar na tla in se je splazil do žerjavice. Tipal je okrog sebe in je zagrabil naposled za suho dračje, ki je ležalo na tleh. Vrgel ga je na žerjavico in jo je naglo razpihal, da se je vnelo dračje in je šinil visok plamen z ognjišča.

Tedaj se je ozrl Kekec po širni izbi. Velika miza je stala tam sredi, okrog nje pet stolov. Še celo ogromna omara je bila pristonjena tja v kot. Kekec je stopil k mizi. Na njej je stala dolga, debela sveča, in Kekec jo je kar prižgal ob plapolajočem ognju. Postavil jo je na mizo in je posadil Tinko na stol. Tinka se je vsa tresla in se je ozirala prestrašena okrog sebe. — »Kaj, če so doma tudi tukaj divji lovci?« je govorila s tresočim glasom. »O, Kekec, bojim se.«

»Ni se ti treba bati ničesar,« je odvrnil Kekec, ki je pričel iztikati po izbi. »Tu ne domujejo divji lovci, ker je koča preveč v dolini. Tu prenočujejo samo pastirji. A pastirji so dobri in naju pogosté... Glej no, Tinka! Glej no! Mleka sem našel.« — In Kekec je dvignil veliko gollido, ki je bila do vrha napolnjena z mlekom. Kar zasmajalo se mu je srce, in zgrabil je pomvico, pa jo je pristavil k plapolajočemu ognju. Dobro mero mleka je vlij vanjo, pa je zaklical: »O, pastir! Ali slišiš? Prosim te za to mleko, ker sem tako lačen. Pa še bolj lačna je Tinkara, ki je povrh še celo bolna, pa ne more naprej. Ali slišiš, pastir? Lepo te prosim...«

Kekec je poslušal in je čakal odgovora. Toda ker mu ni nihče odgovoril, se je zasmejal in je zavpil: »Bog ti povrni, dobri pastir! Hvaležen ti hočem biti za podarjeno mleko, o, tako hvaležen!« — In Kekec je iztikal naprej po izbi. Na polici je našel velik hleb rženega kruha. Pa se ga je kar polastil in ga je položil na mizo. — »Dobro se bo mama godilo, Tinka, dobro, kakor še nikdar. Le počakaj, da zavre mleko.«

A Tinka je ugovarjala. »Pa si kar vzel in nisi vprašal nikogar,« je rekla. »Veš, Kekec, to ni lepo...«

»Kaj?« je vzrožil Kekec. »Saj sem vprašal za dovoljenje. Ali nisi slišala, kako sem vpil na ves glas? Kaj morem jaz za to, če ni nikogar doma v hiši? Prosil pa sem vendarle. Ali si razumela, Tinkara?«

»Hm,« je dejala Tinka, pa je verjela bratcu. Mleko je zavrelo, in Kekec ga je izlil v dve veliki skodelici. Urezal je dva debela kosa kruha, in

pričela sta hlastno jesti. Posebno hitro pa je jedel Kekec, ki je bil že popolnoma slab zaradi lakote. Molčala sta, samo molčala in jedla. Po jedi je postal Kekec zopet dobre volje. Še celo žvižgal je, in še mari mu ni bilo, da mora spet prenočevati v tuji kooči, ne vedoč, kdo je gospodar te kamenite hiše. Iztikal je spet okrog velikega pograda, ki je bil nastlan s slamo in pogrnjen z debelo, volneno odejo. Poizkušal je, če bi mogel odpreti velika lesena vrata kraj ognjišča. Pa se mu je tudi posrečilo, in odprl jih je. Plamen na ognjišču je bil zadosti velik, da je razsvetlil čedno sobo, ki je vanjo stopil Kekec. Lepo posteljo je videl tam, pregrnjeno z rdečo odejo; pa tudi mizo je videl v prijazni sobi, okrog mize pa bele stole. Kekec se je čudil in je vzdiknil: »Hoj, Tinkara! Tu je lepo, še lepše kakor pri nas... Ali slišiš, Tinkara?«

Ker mu Tinka ni ničesar odgovorila, je stopil nazaj v veliko izbo. Zagledal je Tinko pri mizi. Glavico je bila naslonila ob mizo, pa je spala v globokem spanju. — »No, saj pravim — pa že spet spi,« je zagodrnjal Kekec. »Zdaj naj jo budim, kakor hočem — iz spanja je ne prebudim nocoj nič več... Hm, naj jo pustim za mizo? O, tam se ne bo spočila... Kar prijel jo bom, pa jo nesem v sobo na posteljo. Tam se bo lepo naspala. Ko pa pride pastir, pa ga že poprosim, da ne bo zamere...«

Kekec je prijel Tinko in jo je dvignil. — »Jerica je šla,« je zablebetala Tinka in se je samo napol prebudila. »O, kam je šla Jerica? ... Hudo je v gozdu, hudo... Pa poti ni nikjer...«

Kekec jo je položil na posteljo. Razgrnil je odejo in je sezul in slekel sestrice. Popravil je zglavje, da je Tinka lepo naslonila glavico nanjo, in jo je pogrnil z gorko odejo. In Tinka je pričela spati svoje globoko spanje. Niti trenila ni več, in noga jo je nehala boleti.

Kekec je šel nazaj v izbo. Ogenj na ognjišču je ugasnil. Samo žerjavica je še tlela tam. Na mizi je gorela sveča, in Kekec je sedel na stol. Ni se mu več ljubilo iztikati po izbi. Čutil se je tako utrujenega, da bi najrajši kar legel na pograd. Oči so ga pričele ščemeti, da je le še komaj gledal. A vendar je še vztrajal in je čakal, kdaj pride gospodar te kamenite kočice. Čakal je dolgo, a zaman. Dvignil se je, pa je stopil na prag. Ozrl se je v nebo, ki je bilo gosto posejano z velikimi, jasno gorečimi zvezdami. Snežniki so se pač svetili srebrno v beli mesečini, a v dolino je zakrival črni mrak, da se ni videlo nikamor. Kekec je spoznal, da mora biti že pozno. Zato je šel nazaj v kočico in je sedel za mizo. Z roko si je podprl glavo, pa je pričel misliti. Jerice se je domislil, Jerice, ki spi nocoj že daleč za gorami. Pa se je domislil, da je ne vidi tako kmalu. V srcu se mu je dvignilo nekaj težkega, da je vzdihnil na glas: »O, Jerica! Zakaj si šla od nas? Glej, zdaj bo tako žalostno na našem domu... Čemu si morala iti, Jerica?«

Žalostno je povetil Kekec glavo, in oči so ga pričele vedno bolj ščemeti. Mislil je na Jerico, in hudo mu je bilo po njej. Mislil je na Tinko in njeno bolno nogo in razžalostil se je tako, da je naslonil glavo na mizo.

A njegova utrujenost je bila večja nego njegova žalost. Naj se je upiral, kolikor se je hotel, zaspanca vendar ni mogel pregnati. Trepalnice so mu kar same od sebe zaprle oči, in Kekec je zadremal.

Prebudil ga je ropot, ki je nastal hipoma tam pri vratih. Prestrašen je dvignil Kekec glavo in si je pomel oči. Pogledal je k vratom, in kri mu je zastala v žilah. Čez prag je stopilo nekaj velikega in temnega. Za trenutek se je motovilo ob vratih in je stopilo nato v izbo. Ker je sveča le slabo razsvetljevala prostorno izbo, ni mogel Kekec natančno videti človeka, ki je prišel v kočo. Samo to je videl, da je veliko, veliko in grozno tisto, ki ga je prebudilo iz spanja. Obšla ga je kurja polt, in saba mu je kar zastala. — »To je Prisanek... O, resnično — to je Prisanek.« ga je izpreletelo, da se je tresel po vsem životu. Še enkrat je pogledal tja k vratom in se je prekrizal.

Toda že v naslednjem trenutku se je potuhnil in je šnil neslišno pod mizo. Gledal je od tam, kako se je divji človek ustavil sredi izbe. Zaslišal je mrmranje in godrnjanje, in divji človek je cepetnil z nogo ob pod, pa je izpregovoril: »Saj pravim — kdo je že zopet iztikal po mojem stanovanju? Ha, vprašam?«

Kekec se je vgriznil v ustna. Po hrbtu pa mu je kar zagomazelo, in noge so se mu pošibile, da ni mogel več čepeti. Kar sedel je pod mizo in je molčal, molčal. Čakal je, kdaj ga zagleda divji mož in ga potegne izpod mize. A divji mož ga ni zagledal. Stopil je k pogradu in je sunil odejo s slame. — »Ni ga, tu ga ni«, je govoril s svojim težkim, bučnim glasom. »Skril se je v sobico, pa leži na postelji. O ti kavka dribita! Saj pravim...«

Mož je šel mimo mize proti ognjišču. Kekcu je postalo vroče ob misli, da zdajle divji mož zasači spečo Tinko. O, to se prestraši uboga Tinkara! Kar jeknila bo in nemara umre samega strahu, ko zagleda divjega moža... Prestrašil se je Kekec te misli, da mu je stopil mrzel znoj na čelo. Vgriznil se je še enkrat v ustna, da ga je zbolelo. Iz srca mu je izginil hipoma ves strah, in ni se bal več divjega moža. Videl je, da je sestra v nevarnosti, in v duši ga je kar zbolelo. Šinil je izpod mize, da se je zadel ob nogo divjega moža. Naglo se je zravnal pred njim in mu je zastopil pot.

»Tu sem, o, tu sem«, je zasopel. »Kaj želiš od mene, divji mož? Ustrašil sem se te, ko sem te zagledal, pa sem se skril pod mizo... A zdaj se te ne bojim več... Tu sem, tu sem...«

Mož je obstal in se je napol sklonil. Gledal je mladega dečka in se je čudil. — »Ha, ti si?« je izpregovoril potem in se je zasmejal obenem. »Ti si? Glej, glej! Pa kdo si ti?«

Kekec pa se ni bal prav nič več in je odgovoril: »Mežnarčev Gregec sem. Toda povsod me imenujejo samo za Kekca. Kaj jaz vem, zakaj! Še celo mati mi pravi vedno Kekec... In iz Kranjske gore sem doma. Pa sva šla s Tinko, da spremljava Jerico, ki je šla služiti čez gore k teti Ne-

žari. Izgubili smo se v gozdu in smo zašli. Tinka si je izvinila nogo, in prinesel sem jo sem, pa sem jo položil na posteljo. Ponvico mleka sem vam vzel in dva kosa kruha, ker sva bila tako lačna. To vam povem, stric Prisanek, da ne boste hudi in ne bo zamere...«

Mož je prekrižal roke na prsih in ga je gledal. Bil je velik, da mu je segal Kekec komaj do pasu. Oblečen je bil v sivo lovsko obleko, ki pa je bila vsa oguljena. Na glavi mu je tičal zelen klobuk, za njim je bilo zataknjeno pero planinskega orla. Bil je velik in močan. A nič divjega ni bilo na njem razen dolge, goste brade in velikih brkov, ki pa vendar niso bili dva vatla dolgi.

»Glej, glej — kaj mi praviš,« je dejal mož in se je še vedno smejal. »Znaš pa gobezdati, resnično znaš. Povej mi, kdo ti je tako dobro namažal jeziček? — Kaj misliš, da ti verjamem? Potepuh si in si se priklatil kdove odkod. Čakaj, čakaj, ti pobič! Veš, prišel si pravemu v roke. Jaz ti preženem vse potepuške misli, jaz, ti pobič! — Čakaj, naj pogledam še tvojo sestrico. Bom videl, kako si je izvinila nogo!«

In mož je stopil korak naprej proti vratom ob ognjišču. A tedaj mu je Kekec vnovič zastopil pot. Kekec je dvignil roke, pa je prosil in moledoval: »O, pustite Tinko! Lepo vas prosim, stric Prisanek, pustite Tinko! Če vas zagleda, pa umre samega strahu... Lepo vas prosim, stric Prisanek!«

A mož ga je kar odmaknil in je prijel za kljuko. Tedaj pa je vzkipeło v Kekcu vse. Kar kri mu je šinila v obraz, in pesti so se mu skrčile same od sebe. Pa niti pomislil ni, kaj dela. Kar hipoma je skočil na ognjišče in se je zaprašil v divjega moža. Z desnico ga je prijel za gosto brado, z levico za dolge brke, pa ga je pričel mikastiti. — »Ti boš strašil našo Tinkaro, ti?« je sopel in govoril. Pa še celo jokal je v svojem razjarjenju. »Pusti jo v miru, ti rečem! Ali jo boš pustil?... Nogo si je izvinila uboga Tinkara, in bolelo in skelelo jo je ves dan na vso moč. Pa zdaj jo hočeš še strašiti, da bo umrla samega strahu... O, ne boš je, ne boš je, ne boš je...«

»Ovbe!« je zavpil mož, ker ga je resnično bolelo. »Izpusti, pobič, rečem ti, izpusti!«

A Kekec ni izpustil, ampak ga je mikastil še huje. Možu je bilo naposled zadosti vsega. S svojimi velikimi rokami je zgrabil Kekca okrog pasa, da je deček kar zastokal. Izpustil je brado in brke in je zagrabil za roke, ki so ga stisnile tako neusmiljeno. Mož ga je postavil trdo na tla, da je Kekec kar zacepetal. — »Glej ga no — tega potepuha poglej!« je godrnjal mož in se je gladil po bradi in brkih. »Kar šinil mi je v obraz kakor mačka. O, ti potepuh! Čakaj, čakaj! Vzel bom pilo, pa ti popilim kremplje, da ne boš več praskal. Samo malo še počakaj, ti Gregec, ki ti pravijo Kekec. O, samo malo!«

Mož je vzel svečo z mize, pa je odprl vrata, še preden se mu je mogel Kekec postaviti na pot. Stopil je v sobico in je dvignil svečo. Zagledal

je malo Tinko, ki je spala na postelji. Tinki je bil obrazek ves blede. A vendar se je smehljala lepo in presrečno. Saj je sanjala, da je zopet doma pri svoji skodelici belega mleka. Mucika stoji pred njo z dvignjenim repkom in lepo mijavka: »Mijav, mijav, Tinka! Dobro je mleke — prav prav!« — Pa Tinka se smehlja, ker je zopet doma in je ne boli več ta grda noga ... Gledal jo je mož in se ni ganil. Kecec se je priplazil za njim in je stopil kraj postelje, da bi branil sestrico. Ustna je stiskal, in v očeh mu je bilo polno solzá.

»Hm«, je dejal mož, a nič drugega. Obrnil se je, pa je šel iz sobice. Kecec se je istisnil še bolj k postelji, misleč, da je šel divji mož po mož, da zakolje njega in sestrico, pa ju speče za večerjo. A divji mož ni prišel z nožem. Samo debelo odejo je prinesel in jo je vrgel na tla. — »Zavij se dobro vanjo in lezi kar na tla,« je rekel z zamolklim glasom. »A jutri se pogovoriva naprej, ti potepuh grdi!«

Mož je zaprl duri, in nastala je globoka tišina. V sobici je bilo tako temno, da Kecec ni videl niti roke, ki jo je držal pred očmi. — »Kaj bo zdaj?« je premišljeval sam pri sebi. »O, lepo sem ga zmikastil, da bo pomnil, kdaj je hotel Tinki, da jo prestraši ... Pa je rekel, da obračunava jutri. No, noč je še dolga, in lahko se naspim, ker sem resnično tako truden kot še nikoli. Pa naj le poizkusi in naj le pride še enkrat sem v sobico! O, saj ne spim tako trdo, da bi ne slišal ničesar v spanju. Pa naj le pride, pa ga zopet zmikastim ...«

Kecec se je zavil v debelo odejo in je legel pred posteljo na tla. Še nekaj trenutkov je gledal v črno temo in je poslušal moža, ki je stekal zunaj v veliki izbi. Potem pa ga je premagal zaspanec. In Kecec ni slišal in videl ničesar več ... (Dalje.)

Mimici.

Mimica, mimica zlata,
ti si pač lahko bahata,
ker se vse tvoje telo
sveti kot čisto zlato!

Sedaš na krasne cvetice,
da se ti hrbet, nožice
lepše tu bliskajo v dan,
ki te obsije rosan.

Ptičice gledajo nate,
a kot na rjave se brate
nate ne upajo z vej,
rajše zletijo naprej.

Ti bi kot kosček opala
ptički v želodčku ostala,
če se te s kljunom loti:
tega se vsaka boji!

Mirno se paseš na cveti,
solnce pa krila podžge ti;
dvigneš brenčeč se tja v svet,
v senci spet sedeš na cvet.

Tožno za tabo jaz gledam:
meni in vrtnim tem gredam
takrat odneseš s sabo
moje — edino zlató!

Fr. Rojec.